

CAPÍTOL 15

Unes quantes monges encara no havien vist el quadre per estar ocupades en altres tasques. A la nit van anar d'amagat amb una espelma per mirar-lo, van aixecar el drap i van sortir corrent espavorides. No van poder dominar la seva curiositat en saber el que hi havia representat, mai havien vist una cosa com aquella, i com a persones humanes que eren, com a dones que no havien conegut baró, la força de la temptació era més forta que la religió. No hi va haver cap comentari entre les monges, com si cap d'elles ho hagués vist, però totes es mostraven afligides.

El Bisbat es va fer ressò de la notícia aquell mateix vespre i, l'endemà a primera hora, el bisbe en persona es va presentar al convent per tal de demanar explicacions a la superiora. Aquesta, en saber que venia el prelat, va congregar totes les monges a la capella, on el bisbe les va trobar resant desconsolades. S'autoflagel·laven, se sentien culpables i no tenien valor per mirar al monsenyor a la cara. La visió d'aquell cos nu, d'aquell penis enervat, encarnació viva de Satanàs, era superior a tots els mals que haguessin pogut imaginar mai. L'autor d'aquell sacrilegi havia de rebre el més gran dels càstigs, no podria obtenir el perdó ni tan sols amb un acte de contrició sincer, tenia assegurada la caiguda a l'abisme per tota l'eternitat, Llucifer l'esperava bavejant. Cap de les monges podia treure's del cap aquella imatge, resaven i resaven demanant a la Mare de Déu que els hi esborrés aquella visió del seu cervell, visió que havien buscat intencionadament. Però era inútil, aquell penis enravenat, rígid, tibet, era la representació d'un pensament latent, d'un deliri ocult, d'un desig profund i misteriós no confessable.

El bisbe, amb el seu posat seriós i solemne, les va deixar fer, només es va fer acompanyar per la superiora per tal que li expliqués tot el que en sabia del cas.

Un cop assabentat per les monges que en Llorenç havia confessat que ell no era l'autor del quadre, sinó que era la Camil·la, va demanar parlar amb ella. No podia entendre com una noia jove podia haver comès aquella infàmia. En saber que era a París, va decidir anar-hi sense pensar-s'ho dues vegades, l'assumpte era d'una importància extraordinària i requeria una ràpida intervenció. Quan arribés a orelles del papa de Roma, estava segur que li demanaria explicacions i necessitava tenir informació de primera mà.

Al mateix temps, el jutge va citar a declarar a la Caterina i a la Teresa, i totes dues van demanar com a condició que només parlarien si davant també hi havia en Llorenç i la seva dona. La Teresa tenia moltes ganes d'enfrontar-se a en Llorenç, i el volia posar contra les cordes.

Es va tornar a citar en Llorenç juntament amb la Nati per a l'endemà, però només va comparèixer la Nati acompanyada del seu pare, l'oncle Joan, qui va explicar que en Llorenç al vespre anterior va sortir de casa i no el van veure més.

En vista d'això, la Caterina i la Teresa, van ratificar fil per randa tot el que havia dit en Llorenç, que era tot el que sabien, i la Nati va dir, dirigint-se a elles dues, que no s'havia pensat mai que la seva cosina fos tan dolenta per fer un pecat tan gros. L'oncle Joan també estava molt trasbalsat, no se'n sabia avenir, què havia provocat en aquella noieta, una actuació tan estranya? Perquè l'oncle Joan coneixia bé la Camil·la, o almenys, s'ho pensava, i no feia més que rumiar, estava convençut que darrere d'aquella gosadia hi havia d'haver una raó de pes que se li escapava.

La Caterina es va encarregar de revelar-li el secret, d'aportar llum a tot aquest misteri inextricable, i va respondre a la Nati davant del jutge, alçant la veu, altiva i segura.

—Nati, tu només saps una part de la veritat, no jutgis a la Camil·la, perquè ella no ha fet res més que defensar-se.

El jutge escoltava atentament la conversa, es va adonar que la Caterina i la Teresa tenien necessitat de buidar el pap i no va intervenir.

—Defensar-se de què? —preguntaren alhora l'oncle Joan i la Nati, capficats.

—Doncs del bergant d'en Llorenç —va continuar la Caterina amb veu més potent—. Has de saber una cosa: Quan li estàvem fent de models mig despullats tots dos, la Camil·la em va dir a mi que ja no em necessitava i jo vaig marxar. Llavors van quedar sols ells dos, i en Llorenç, com que devia anar més calent que un all tendre per tenir-me a mi despullada al seu voltant, la va agafar d'una revolada i la va violar. Sàpigues que després li va dir que no pensava dir a ningú que el quadre l'havia pintat ella i que es quedaria tots els diners. I que si a ella se li acudia de dir la veritat no se la creuria ningú. Li va dir amb tot el desvergonyiment que ella l'havia buscat i seduït, i que si li va fer l'amor, era perquè ella li va demanar. Perquè ell d'allò, en va dir fer l'amor. Tot això està clar, no t'ho va explicar, oi que no?

La Nati es va desmuntar, es va tapar la cara amb les mans i va començar a plorar a cor què vols.

La Caterina continuà, encara:

—I com que no en va tenir prou, dos dies després em va proposar a mi de fer l'amor amb ell, em va voler enganyar dient que si hi accedia diria la veritat i explicaria qui era el veritable autor de l'obra.

L'oncle Joan, tot i quedar molt afectat, no es va estranyar gaire, en Llorenç no era sant de la seva devoció i ja havia entrevist un temps abans alguna de les seves actituds que no li van agradar. Amb aquesta declaració, tots els sentiments negatius que havia començat a projectar cap a la Camil·la, es giraren cap en Llorenç, sentint cap a la Camil·la una mena de compassió que li va provocar que se li mullessin els ulls i se li ennuegués la gola.

Doncs si això és així —intervingué el jutge—, és veritat que el quadre el va pintar la Camil·la?

—És clar que sí —seguí la Caterina—, aquell pocapena no en sap un borrall de pintura i la Camil·la l'havia d'escarmentar d'alguna manera, perquè si ella hagués explicat la veritat per tal que es fes justícia, ningú li hauria fet cas. Havia de buscar un acte potent, que se n'adonés tothom, que se'n parlés.

—Però, us adoneu del que ha fet? No vegeu que això és un sacrilegi? —va dir el jutge.

—No n'hi ha per a tant —va contestar la Teresa—, a més, si no hagués fet això, ningú s'hauria cregut a la Camil·la. Se li havia de donar un bon ressò. En Llorenç necessitava un escarment. A més, oficialment, l'obra és d'en Llorenç tal com ell va assegurar amb la seva fatxenderia. N'estava ben cofoi, explicant a tothom tot el procés de realització de la pintura.

—Bé, jo com a jutge, el que em pertoca és obrir un acte de processament contra en Llorenç per violació, en el cas de que hi hagi una denúncia formal. El Bisbat que s'entengui amb la Camil·la per l'assumpte del sacrilegi, que no em correspon a mi. Així Nati, no tens idea d'on deu haver anat en Llorenç?

—Ai! No senyor Jutge —contestà la Nati sanglotant—, va marxar esperitat i no sé pas on deu ser. Em fa por que no en faci una de grossa, feia uns ulls com no els hi havia vist mai.

—Si no torna, millor per a tu, Nati —intervingué la Teresa—, tu no et mereixes un desgraciat com aquest.

—És culpa meva, Teresa. Jo el vaig posar a les seves mans perquè li fes de model. Si no ho hagués provocat, no hauria passat res.

—No Nati, no. Tu no ets responsable dels seus actes —va dir el jutge—, l'únic amo dels seus actes és ell, pot buscar tots els atenuants que li sembli, però això no l'exculpa de res.

—Què li faran ara? —va dir la Nati, amoïnada.

—Doncs primer hi ha d'haver una denúncia, si no n'hi ha, la justícia no actuarà, i si n'hi ha, haurà de seure davant la justícia. Serà una decisió difícil perquè serà la paraula d'ell contra la d'ella, sembla que no hi va haver testimonis de la violació.

—No hi ha testimonis, però sí que hi ha el resultat. —afegí la Caterina.

—Calla Caterina! Ja estàs parlant massa —la reprimí la Teresa—. Això és cosa de la Camil·la i prou, ens va demanar que no ho diguéssim.

—De quin resultat parles, Caterina? —va dir la Nati espantada—. Vols dir que... que la va deixar embarassada?

—Embarassada —exclamà visiblement molest l'oncle Joan—. Embarassada d'aquell llenguallarg, d'aquell desvergonyat?

—Veus com has parlat de més Caterina? Ara què pensarà la Camil·la de nosaltres? —feu la Teresa, renyant-la.

—Així que la Camil·la està embarassada? —les tallà el jutge—. Doncs això complica encara més les coses, tot i que sempre pot dir que ell no és el pare. És per això que va marxar cap a París tan de pressa?

—No ben bé —va dir l'oncle Joan—, però ara veig que hi devia ajudar. La realitat és que el pintor del taller on ha entrat, l'insigne August Rodier, tenia molts encàrrecs i necessitava algú d'avui per a demà. Algú molt destre amb el pinzell. Em va demanar si coneixia algú, i la Camil·la no s'ho va fer repetir, ara m'adono que li va venir com anell al dit.

—Ens agradaria que no en diguéssiu res a ningú, ella ja té planejat explicar-ho quan sigui el moment, no vol que es faci un escàndol.— digueren a mitges la Caterina i la Teresa.

—No patiu que de part meva, la cosa no sortirà d'aquí, és secret professional. — feu el jutge.

—Ell té moltes ganes de tenir un hereu i jo no li he pogut donar —tartamudejà la Nati eixugant-se els ulls—, i l'ha fet a la Camil·la amb un pas en fals. Ara em repudiarà i a mi ja no em voldrà ningú.

—Nati, que sàpigues que la Camil·la no en vol sentir a parlar d'en Llorenç i ens va dir que mai deixaria que reconegués el fill com a seu, per això no has de patir —va dir la Teresa.

—Doncs bé —va dir el jutge, per tancar la conversa—, ara no podem fer res més que esperar que aparegui en Llorenç i a veure si algú es decideix a denunciar els fets.

—Com ho ha de fer la Camil·la per denunciar-lo? Ho pot fer des de París? — preguntà l'oncle Joan.

—La denúncia —respongué el jutge—, la pot posar qualsevol, no cal que sigui ella. El que sí que haurà de fer, és venir a declarar quan se la citi.

—Doncs li escriuré a veure què vol fer, i si cal, vindré jo a posar la denúncia. — feu l'oncle Joan, aixecant-se i acomiadant-se.